

„Hij begrijpt heel goed, dat het maar flauwe praatjes van je zijn en dat je niet zoo mal zult wezen om zoo'n partij af te slaan. Je moet het zelf weten, je herinnert je, wat ik je gezegd heb. 't Verveelt me voor jelui op te trekken, 't wordt eens tijd aan me zelf te denken; ik wacht maar op jelui vertrek om met juffrouw Bock te trouwen; zij heeft geld en is dol op mij! Wil je onder haar staan, dat moet jij weten, anders zend ik Jans naar een gesticht en jij moet zien waar je terecht komt!”

Rose Marie sprak geen woord; haar gelaat stond in vuur; zij zette de karafjes op hun plaats en liep de opkamer in.

Jans zat in haar gewoon hoekje wanhopig te schreien; zij had alles gehoord want Gesinger sprak altijd hard en ruw.

„O Roos, je meent het immers niet. Verbeeld je dat hij met dat wijf trouwt; dan is ons ongeluk niet te overzien of wil je mij naar een gesticht laten zenden? Dat had mama moeten weten.”

„Maar Jans, ik kan toch niet met een gek trouwen, want een gek dat is hij; een verstandig mensch zendt toch geen verlovingskaarten rond vóór dat hij 't jawoord heeft.

En hij wist niet eens mijn naam, hij denkt dat ik ook Gesinger heet!”

„Maar je doet het toch! Hij is zoo'n nette jongen en zoo rijk! Er is anders geen middel om hieruit te komen. Och, doe 't dan om mij, als het niet om je zelf is!”

„Zij zal 't wel laten, het niet te doen,” begon Gesinger weer, „ik zal 't je maar ronduit zeggen. De zaak verloopt en dat is jou schuld Roos, met je zure gezicht jaag je alle lui van hier. Nooit een aardigheid, altijd even bits, even snauwerig. Ga je gang maar! En nu is er een mijnheer, een deftige mijnheer liefst uit de Vondelstraat, die zoo mal is 't ernstig met je te meenen en die zou je de bons geven. Dat nooit, zei van Speyk! Je speelt nu maar „Aap wat heb je mooie jongen tegen hem! Maak geen spektakel over die kaart en houd het er voor dat je geëngageerd bent.”



Het kind moest zich aan het buffet vasthouden.